

med os paa begge Punkter, baade at Bøder uden Undtagelse bør tilfalde Statskassen, og at der derfor bør tillægges de afskaffede Bødekasser nogen Godtgørelse. Ministeren gjorde imidlertid den Erindring derved, at han ikke var i Besiddelse af tilstrækkelige Oplysninger for allerede nu at kunne deltage i Fastsættelsen af den Maalestok, hvorefter Tilskuddet fra Statskassen skulde fastsættes. Denne Betragtning's Gyldighed kunde vi ikke bestride, og vi enedes da om det Forslag, som har sit Udtryk i det sidste Ændringsforslag paa Listen, nemlig det at blive ved, at samtlige Bøder tilfalde Statskassen, men at denne Bestemmelse først træder i Kraft, naar der er givet en Lov om de Tilskud, som de afskaffede Bødekasser skulde have for det Tab, som paaføres dem. Den Bestemmelse, herom nu er foreslaaet, giver en efter Udvalgets Mening betryggende Udsigt til, at en saadan Lov vil komme, ligesom det af Ministeren ved forrige Behandling er udtalt her i Tinget, at han er beredt til, naar han har de fornødne Oplysninger, at fremsætte Forslag derom. — Paa nærværende Tidspunkt kan jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Anden Ordfører (Høgsbro): Blandt de Ændringsforslag, der høre under min Del af Ordførerskabet, møde vi først Ændringsforslag Nr. 8 til § 95, som jeg imidlertid skal omtale i Forbindelse med Ændringsforslag under Nr. 9. De to Forslag vedrøre Underretssagførernes Stilling og betegne et meget væsentligt Fremskridt i den Retning, som de have ønsket, og hvori disse deres Ønsker have faaet Udtryk ved Henvendelser til Regeringen og Rigsdagen og til mange af Tingets enkelte Medlemmer. I det Forslag, som i sin Tid kom fra Proceskommissionen, var der ikke givet de nuværende Underretssagførere, lige saa lidt som de fremtidige, nogen som helst Adgang til at procedere for andet end Underretterne, altsaa specielt ikke for Landsretterne, ja, end ikke for Underretten her i Kjøbenhavn. Underretssagførerne her i Byen have jo lige siden Sagførerloven af 1868 været udelukkede fra at møde endog ved Underretten i den By, hvori de dog ellers have Lov til at bo og

have Kontor. Allerede i det Forslag, der stillede fra Udvalgets Side i forrige Samling, var der gjort en Forandring heri. Der var for det første givet Underretssagførerne i Kjøbenhavn Adgang til at møde for Kjøbenhavns Stadsret, men der var dernæst givet saavel dem som alle andre Underretssagførere hele Landet over Adgang til at procedere for den Landsret, under hvilken de ifølge deres Bopæl eller Kontor hørte, naar de bestod den Prøve, som ifølge en anden af Lovens Bestemmelser skal aflægges for at faa Adgang til Landsretten. Det var altsaa en Adgang, der aabnedes Underretssagførerne, men ganske vist betinget af, at de aflagde Prøve. Dette vakte jo en Storm, som de Herrer ville have mærket, i den nuværende Underretssagførerestand, idet mange af dem beklagede sig over saaledes at skulle være undergivet en Prøve; det var ikke noget for gamle Mennesker, at de skulde til Eksamen endnu en Gang, og faldt de igennem, og det frygtede mange af dem for, vilde det svække deres Stilling i deres lokale Kreds i for høj en Grad. Dette har ført til, at Udvalget nu under Nr. 8 stiller Ændringsforslag om at give dem en yderligere Ret, det 3die Trin, siden disse Forslag begyndte at komme frem, nemlig den, at de kunne faa Lov til at procedere for Landsretten som første Instans, uden at aflægge nogen Prøve. Jeg siger som første Instans; for saa vidt er der en Begrænsning i Forhold til, hvad vi havde undt dem i Forslaget til 2den Behandling; da var der nemlig ogsaa Tale om Landsretten som anden Instans. Men denne Begrænsning er naturlig; thi det, Underretssagførerne klage over, er, at man berøver dem den Ret, de nu have til at procedere i alle Sager i første Instans; anden Ret have de jo ikke nu. Første Instans er nu altid Underretten, men i Fremtiden bliver det i mange Sager, som Regel i Sager, der dreje sig om over 400 Kr., Landsretten. Derfor have de holdt saa stærkt paa det som et Retfærdighedskrav, at de faa Lov til at procedere for Landsretten som første Instans uden at opfylde andre Betingelser end dem, som de for længst have opfyldt ved deres teoretiske og praktiske Uddannelse. Derfor er denne Begrænsning i Samklang med deres egne Krav, og naar de saa paa den